

Sygn. akt X Ga 355/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział X Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Leszek Guza

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2014 roku w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa G. P.

przeciwko (...) Spółce z o.o. w R.

o zapłatę

w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 lipca 2014 r.,

sygn. akt VII GC 90/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 600 (sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Leszek Guza

Sygn. akt X Ga 355/14

UZASADNIENIE

Powód G. P. wniósł o zasądzenie od pozwanej S. Spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością w R. kwoty 7.422,01 złotych wraz

z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu tytułem wynagrodzenia za usługi świadczone przez powoda zgodnie z umową zlecenia zawartą w dniu 28 stycznia 2011 r., której przedmiotem było świadczenie przez powoda usług polegających

na sporządzaniu pism przedprocesowych i procesowych, nadanie biegu sprawom w toku postępowania sądowego, doradztwo prawne pod kątem zasadności lub braku wszczęcia postępowania procesowego, oraz odsetek.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że nigdy nie zawierała z powodem żadnych umów, nie prowadziła także rozmów dotyczących ewentualnej współpracy

w przyszłości.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód nawiązał kontakt z pozwaną spółką w 2008 roku, kiedy chciał zamówić u niej ogrodzenie do swojej posesji. Od tego czasu nawiązała się znajomość, kontakty towarzyskie, a nawet przyjaźń między powodem a Prezesem Zarządu pozwanej - G. S.. Powód z wykształcenia jest prawnikiem,

ale nie ma uprawnień ani radcowskich, ani adwokackich. Niejednokrotnie powód i Prezes Zarządu pozwanej spotykali się towarzysko rozmawiając o różnych sprawach, w tym zawodowych. G. S. wspominał między innymi, że nie jest

zadowolony z obsługi prawnej. Bywało, że powód pomagał pozwanej w jej sprawach natury prawnej, ale pomoc ta miała jedynie charakter towarzyski i nigdy nie było między stronami mowy o żadnym wynagrodzeniu powoda. Pozwana nigdy nie zlecała powodowi żadnych spraw. Strony nigdy nie zawarły umowy zlecenia, ani pisemnie, ani ustnie.

Zdaniem Sądu Rejonowego powództwo, jako nieudowodnione, zasługiwało na oddalenie.

Sąd Rejonowy podzielił pogląd pozwanej, że nigdy między stronami nie doszło do zawarcia umowy, a kontakty powoda z Prezesem Zarządu pozwanej miały charakter towarzyskich i przyjacielskich porad. Według Sądu Rejonowego ciężar udowodnienia faktu zawarcia przez strony umowy, jej treści oraz wysokości dochodzonego roszczenia niewątpliwie obciążał powoda. Dowody, które on przedstawił nie pozwalały jednak, w ocenie Sądu Rejonowego, na uwzględnienie powództwa.

Zdaniem Sądu Rejonowego powód nie wykazał wysokości dochodzonej pozwem należności.

W apelacji powód zarzucił wyrokowi: błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyznaniu waloru prawdziwości zeznaniom i twierdzeniom wewnątrznie sprzecznym

i kolidującym z dowodami oraz na nielogicznym zastosowaniu domniemań; obrazę prawa materialnego, tj.: art. 5, 56, 60, 61 § 2, 65 § 1 i 2, 72 § 2, 74 § 2 w zw. z art. 353¹ w zw.

z art. 750, 89 w zw. z art. 735 § 1, 56 w zw. z art. 750 k.c. i w zw. z art. 735 § 1, art. 56

w zw. z art. 60, art. 734 § 1 w zw. z art. 61 § 2, 65 § 1 i 2 k.c.; naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 231, 227 k.p.c.

w zw. z art. 6 k.c., 234, 129, 231, 233 k.p.c. w zw.

z art. 6 k.p.c. i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku lub o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu, gdyż zaskarżony wyrok okazał się słuszny, sprawiedliwy i zgodny z zasadami współżycia społecznego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację powoda uznano za niezasadnioną.

Zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli Sąd II instancji nie prowadzi postępowania dowodowego uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wyrok Sądu Okręgowego oparty jest o art. 385 § 1 k.p.c. w związku

z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. Według treści tego ostatniego przepisu apelację w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego.

Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, zaferowanego przez strony, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów, zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Nie można również zarzucić Sądowi I Instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Tak poczynione ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

W myśl przepisu art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie.

Jak wynika ze wskazanego przepisu jedną z podstawowych cech umowy zlecenia jest jej konsensualność. Oznacza to, że do jej skutecznego zawarcia koniecznym jest złożenie zgodnych oświadczeń woli przez strony umowy. Z umową zlecenia mamy zatem do czynienia w sytuacji, gdy dokonując wykładni oświadczeń woli stron da się ustalić, że ich zgodnym zamiarem było zawarcie tej umowy o treści zdeterminowanej zgodnymi oświadczeniami woli, określającymi jednocześnie essentialia negotti umowy zlecenia.

Sąd Okręgowy dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego pod kątem tego czy wykazywał on takie wypowiedzi, zachowania stron, aby można było uznać, że ujawniły one zgodną wolę obu stron zawarcia umowy zlecenia pomiędzy nimi (art. 65 k.c.). Na podstawie dokonanej oceny Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na wyciągnięcie jednoznacznego wniosku, iż strony rzeczywiście łączyła umowa zlecenia. Zebrany w sprawie materiał dowodowy okazał się niewystarczający dla dokonania powyższych ustaleń.

Należało zatem uznać, że powód, mimo ciężącego na nim obowiązku, wynikającego z przepisu art. 6 k.c., nie udowodnił, że doszło do zawarcia umowy zlecenia.

W sprawie podkreślić należy, że ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem i jednocześnie uprawnieniem Sądu orzekającego, rozstrzygającego kwestie sporne w warunkach niezawisłości i na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Samo przekonanie strony o innej niż przyjął to Sąd I instancji wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie nie jest wystarczające do uznania, iż Sąd naruszył wyrażoną w art. 233 k.p.c. zasadę swobodnej oceny dowodów. W swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy wielokrotnie stwierdzał,

że „jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logiczne poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c. i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona” (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002r., sygn. akt IV CKN 1316/00 oraz sygn. akt II CKN 817, niepubl.).

Takich naruszeń Sąd odwoławczy nie stwierdził. Wnioski Sądu I instancji zostały bowiem logicznie powiązane z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Sąd Rejonowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów i nie popełnił błędów w logicznym rozumowaniu.

Z przytoczonych względów, wobec prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu
I Instancji apelację, na podstawie art. 385 k.p.c. należało oddalić, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c.

Powód, który przegrał sprawę zobowiązany jest do zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez pozwaną w postępowaniu odwoławczym.

Na koszty poniesione przez pozwaną w toku postępowania odwoławczego złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 600 zł.

Wysokość zasądzzonego wynagrodzenia adwokackiego w postępowaniu apelacyjnym Sąd ustalił w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 i § 6 pkt 4 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu

SSO Leszek Guza